

CHÉN CƠM NÓNG

Đêm Giáng Sinh...

Giòng nước mắt lăn theo bài viết ngắn,
Một đoạn đời Em... sống lại trong tôi,
Em là ai, trong thế giới đông người?
Em ở đâu, cõi trần nhiều đau khổ?

Mỗi một đoạn đọc xong, giọng lệ nhỏ,
Tôi gục đầu khóc tức tưởi “*Trời ơi!*”,
Thế gian này sao lại có những người,
Như “*thân nhân*” của người Em bé nhỏ!

Tuổi thơ Em sao quá nhiều gian khổ,
Em vẫn kiên trì không bỏ cuộc vui,
Em đứng lên để chấp nhận cuộc đời,
Để tiến tới con đường Em đã chọn.

Ôm sách vở tới trường không than thở,
Rồi đêm về Em sống với... thiên nhiên,
Không cơm ăn, nhà ở, chẳng có tiền,
Không cha mẹ, không ai thương Em cả!

Bao khó khăn trong tuổi thơ nghiệt ngã,
Một bóng đi về... xa lạ với Em,
Dẫm đau thương, lê từng bước đi tìm,
Tùng hột cơm, chén canh, trong túi nhục!

Ngàn đau khổ, Em vẫn không bỏ cuộc,
Không đầu hàng thách đố của Trời cao,
Em vững tin... sẽ có một ngày nào...
Em vẫn giữ một tâm hồn cao thượng!

Em nhớ mẹ, về thắp hương lạy mẹ,
Để bát cơm mời... chan lệ xót xa,
Ai trên đời không yêu quý mẹ cha?
Tại sao họ nhẫn tâm làm Em khổ?!

Rồi kiếp sống lang thang trên phố nhỏ,
Đưa cuộc đời một lần nữa khó khăn,
Trong đau thương Em vẫn tự khấn thầm,
Nhớ lời mẹ, thương cha, Em phải sống!

Rồi cuộc đời của người Em bé bỏng,
Rũ áo phong trần, đổi lấy tương lai,
Em giờ đây đã thật lớn khôn rồi,
Đã trưởng thành với tấm lòng nhân ái.

Em không quên một quãng đời đen tối,
Em trở về giúp lại những trẻ thơ,
Giống như Em châu chực cả hàng giờ,
Để kiếm được chút cơm canh thừa thải!

Chén cơm nóng ngày xưa, Em nhớ lại,
Túi nhục vô vàn, nhớ mẹ khôn nguôi!
Mẹ qua đời, có người mất tính người,
Em bơ vơ... trong cuộc đời lạc lõng!

Chén cơm nóng ngày xưa, chan túi nhục,
Chén cơm nóng bây giờ, trộn yêu thương!
Giáng Sinh năm nay, tuyết đổ khác thường,
Đời ấm hơn bên Em... thiên thần nhỏ!

oOo

Cảm xúc sau khi đọc tự truyện “Chén Cơm Nóng Đêm Giáng Sinh” của một người học trò cũ đã thành công mỹ mãn trên xứ người...

*Thiên-Thu
Canada, 18-12-2008*